

Av president Thomas S. Monson

Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet

Vi kan ikke virkelig elske Gud dersom vi ikke elsker våre medreisende på denne jordiske reise.

Mine kjære brødre og søstre, da vår Frelser virket blant menneskene, ble han spurt av den nysgjerrige lovkyndige: “Mester! Hvilket bud er det største i loven?”

Matteus skriver at Jesus svarte:

“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.”¹

Markus avslutter beretningen med Frelserens uttalelse: “Det finnes ikke noe annet bud som er større enn disse.”²

Vi kan ikke virkelig elske Gud dersom vi ikke elsker våre medreisende på denne jordiske reise. Heller ikke kan vi fullt ut elske våre medmennesker hvis vi ikke elsker Gud, alles Fader. Apostelen Johannes forteller oss: “Dette bud har vi fra ham at den som elsker Gud, skal også elske sin bror.”³ Vi er alle ånde barn av vår himmelske Fader, og som sådan er vi brødre og søstre. Hvis vi har denne sannheten i tankene, vil det bli enklere å elske alle Guds barn.

Faktisk er kjærligheten selve kjernen i evangeliet, og Jesus Kristus er

vårt forbilde. Hans liv var en arv av kjærlighet. Han helbredet syke, oppløftet undertrykte, frelste syndere. Den rasende mobben tok til slutt hans liv. Fremdeles lyder ordene fra Golgata: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør”⁴ – et siste uttrykk i jordelivet for medfølelse og kjærlighet.

Det finnes mange egenskaper som er tilkjennegivelser av kjærlighet, som vennlighet, tålmodighet, uselviskhet, forståelse og tilgivelse. I all vår omgang med andre vil disse og andre slike egenskaper bidra til å tydeliggjøre kjærligheten i vårt hjerte.

Vanligvis viser vi vår kjærlighet i vår daglige omgang med hverandre. Vår evne til å se andres behov og deretter gjøre noe med det, vil være helt avgjørende. Jeg har alltid elsket følelsene som uttrykkes i det korte diktet:

*Jeg har grått mang en natt
fordi jeg var kortsynt og matt
og ikke andres behov så og forsto.
Men aldri har jeg
vært det minste lei
for å ha vært litt for god.*⁵

Nylig ble jeg gjort oppmerksom på et gripende eksempel på kjærlig

godhet – et som fikk uforutsette resultater. Året var 1933, da den store depresjonen gjorde at det var smått med jobbmuligheter. Stedet var den østlige delen av USA. Arlene Biesecker hadde nettopp fullført videregående skole. Etter å ha lett etter arbeid i lang tid, fikk hun endelig jobb på en klesfabrikk som syerske. Fabrikkarbeiderne fikk bare betalt for hvert plagg de sydde riktig sammen hver dag. Jo flere plagg de produserte, jo mer fikk de betalt.

En dag kort tid etter at hun begynte ved fabrikk, sto Arlene overfor en fremgangsmåte som gjorde henne forvirret og frustrert. Hun satt ved symaskinen og prøvde å sprette opp sitt mislykkede forsøk på å fullføre plagget hun jobbet med. Det syntes ikke å være noen som kunne hjelpe henne, for alle de andre syerskene skyndte seg for å fullføre så mange plagg de kunne. Arlene følte seg hjelpeløs og fortvilet. Stille begynte hun å gråte.

Overfor Arlene satt Bernice Rock. Hun var eldre og mer erfaren som syerske. Da hun så hvor stresset Arlene var, slapp Bernice sitt eget arbeid og gikk bort til Arlene, og ga henne vennlige instruksjoner og hjelp. Hun ble til Arlene følte seg trygg og var i stand til å fullføre plagget. Så gikk Bernice tilbake til sin egen maskin, etter å ha gått glipp av muligheten til å fullføre så mange plagg som hun kunne ha gjort om hun ikke hadde hjulpet.

Etter denne ene handlingen av kjærlig omtanke ble Bernice og Arlene venner for livet. Begge giftet seg etter hvert og fikk barn. En gang på 1950-tallet ga Bernice, som var medlem av Kirken, Arlene og familien hennes en Mormons bok. I 1960 ble Arlene og hennes mann og barn døpt som medlemmer av Kirken. Senere ble de beseglet i et hellig Guds tempel.

Som følge av den medfølelse Bernice viste da hun ofret for å hjelpe en hun ikke kjente, men som var i nød og trengte hjelp, er det nå utallige personer, både levende og døde, som nyter godt av evangeliets frelsende ordinanser.

Hver eneste dag av vårt liv får vi anledninger til å vise kjærlighet og omtanke for andre rundt oss. President Spencer W. Kimball sa: "Vi må huske at de vi treffer på parkeringsplasser, i kontorer, heiser og andre steder, er den delen av menneskeheten Gud har gitt oss å elske og tjene. Det hjelper lite å snakke om menneskenes generelle brorskap om vi ikke klarer å se på menneskene rundt oss som brødre og søstre."⁶

Våre anledninger til å vise kjærlighet kommer ofte uventet. Et eksempel på en slik anledning dukket opp i en

avisartikkel i oktober 1981. Jeg ble så imponert over den kjærlighet og medfølelse som ble formidlet der, at jeg har beholdt utklippet i over 30 år.

Artikkelen forteller at en av Alaska Airlines direkteflygninger fra Anchorage i Alaska til Seattle i Washington – med 150 passasjerer – ble omdirigert til en avsidesliggende by i Alaska for å frakte et alvorlig skadet barn. Den to år gamle gutten hadde kuttet en arterie i armen da han falt på et glasskår mens han lekte i nærheten av sitt hjem. Byen var 725 km syd for Anchorage, og lå absolutt ikke langs flyets rute. Førstehjelperne på stedet hadde imidlertid sendt ut en desperat forespørsel om hjelp, og dermed ble flyet omdirigert for å bringe barnet til Seattle, slik at han kunne bli behandlet på et sykehus.

Da flyet landet nær den avsidesliggende byen, informerte førstehjelperne piloten om at gutten blødde så voldsomt at han kanskje ikke ville overleve flyturen til Seattle. Det ble besluttet å fly enda 320 km utenfor ruten til Juneau i Alaska, den nærmeste byen med et sykehus.

Etter å ha fraktet gutten til Juneau, satte flyet kurs for Seattle, nå flere timer forsinket. Ikke én passasjer klaget, selv om de fleste av dem ville gå glipp av avtaler og flyforbindelser. Mens minuttene og timene gikk, samlet de faktisk inn en betydelig penge-sum til gutten og familien hans.

Idet flyet gikk inn for landing i Seattle, jublet passasjerene da piloten bekjentgjorde at han hadde fått melding over radioen om at gutten ville klare seg.⁷

Jeg kom til å tenke på skriftstedet: "Kjærligheten er Kristi rene kjærlighet... og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med."⁸

Brødre og søstre, noen av våre største muligheter til å vise vår kjærlighet vil være i vårt eget hjem. Kjærlighet skulle være selve hjertet av familielivet, men noen ganger er det ikke det. Det kan være for mye utålmodighet, for mye kranling, for mange kamper, for mange tårer. President Gordon B. Hinckley beklaget: "Hvorfor er det slik at [de] vi elsker [høyest], så ofte blir mål for våre hårde ord? Hvorfor er det slik at [vi] av og til snakker som med kniver som skjærer inn til marginen?"⁹ Svarene på disse spørsmålene kan være forskjellige for oss alle, men i bunn og grunn spiller det ingen rolle hvorfor. Hvis vi vil holde budet om å elske hverandre, må vi behandle hverandre med vennlighet og respekt.

Selvfølgelig vil det noen ganger være behov for disiplinering. La oss

imidlertid huske rådet i Lære og pakter – nemlig at når det er nødvendig for oss å irettesette en annen, skulle vi etterpå vise større kjærlighet.¹⁰

Jeg håper at vi alltid vil prøve å være hensynsfulle og oppmerksomme på andres tanker og følelser og omstendigheter. La oss ikke snakke nedsettende. La oss heller være medfølende og oppmuntrende. Vi må passe på så vi ikke ødelegger en annens selvtillit med uforsiktede ord eller handlinger.

Tilgivelse skulle gå hånd i hånd med kjærlighet. I våre familier, så vel

som overfor våre venner, kan det være såre følelser og uoverensstemmelser. Igjen spiller det egentlig ingen rolle hvor liten saken var. Det kan og skulle ikke overlates til å forderve, spre seg og til slutt ødelegge. Anklager holder såret åpent. Bare tilgivelse leger.

En hyggelig dame som siden har gått bort, besøkte meg en dag og fortalte uventet om noe hun angret på. Hun snakket om en hendelse som hadde funnet sted mange år tidligere, og involverte en nabobonde, en gang en god venn, men som hun og hennes mann hadde vært uenige med ved

flere anledninger. En dag spurte bonden om han kunne ta en snarvei over eiendommen hennes for å komme til sitt eget jorde. Her gjorde hun et opphold i beretningen, og sa med skjellvende stemme: “Bror Monson, jeg lot ham ikke få gå over eiendommen vår da eller siden, men forlangte at han skulle gå den lange veien rundt for å komme til jordet sitt. Det var galt av meg, og jeg angret sånn. Han er borte nå, men jeg skulle ønske jeg kunne si til ham: ‘Jeg er så lei meg.’ Jeg skulle ønske at jeg fikk en ny sjanse til å være vennlig.”

Mens jeg lyttet til henne, kom jeg til å tenke på John Greenleaf Whittiers dystre uttalelse: “Av alle bedrøvelige ord fra tunge eller penn, er de mest bedrøvelige disse: ‘*Det kunne ha vært!*’”¹¹ Brødre og søstre, når vi behandler andre med kjærlighet og vennlig omtanke, vil vi unngå den slags.

Kjærlighet kommer til uttrykk på mange måter: et smil, et vink, en vennlig kommentar, en kompliment. Andre uttrykk kan være mer ubestemmelige, som å vise interesse for en annens aktiviteter, undervise i et prinsipp med vennlighet og tålmodighet, eller besøke en som er syk eller bundet til hjemmet. Disse ordene og handlingene, og mange andre, kan formidle kjærlighet.

Wien, Østerrike

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

Dale Carnegie, en kjent amerikansk forfatter og foreleser, mente at enhver har evnen til å øke summen av verdens lykke "ved å uttrykke oppriktig verdsettelse til en som er ensom eller motløs." Han sa: "Kanskje du vil glemme i morgen de vennlige ordene du sier i dag, men mottakeren vil kanskje verdsette dem resten av sitt liv."¹²

Måtte vi begynne nå, i dag, å uttrykke kjærlighet til alle Guds barn, enten de er våre familiemedlemmer, våre venner, bare bekjente eller vilt fremmede. Når vi står opp hver morgen, la oss bestemme oss for å reagere med kjærlighet og vennlighet på alt som måtte komme vår vei.

Mine brødre og søstre, Guds kjærlighet til oss er større enn vi kan fatte. På grunn av denne kjærligheten sendte han sin Sønn, som elsket oss nok til å gi sitt liv for oss for at vi skulle få evig liv. Når vi begynner å forstå denne uforlignelige gaven, vil vårt hjerte bli fylt med kjærlighet til vår evige Fader, til vår Frelser og til hele menneskeheten. Jeg ber inderlig om at det må være slik, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 22:36–39.
2. Markus 12:31.
3. 1 Johannes 4:21.
4. Lukas 23:34.
5. Ukjent forfatter, i Richard L. Evans, "The Quality of Kindness," *Improvement Era*, mai 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Se "Injured Boy Flown to Safety," *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), okt. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, "La kjærlighet være ledestjernen for ditt liv," *Lys over Norge*, juli 1989, 58.
10. Se Lære og pakter 121:43.
11. "Maud Muller," i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; uthevelse tilføyd.
12. Dale Carnegie, i for eksempel Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Vitnet

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne.

Tider med krig eller usikkerhet pleier å skjerpe vårt fokus på ting som virkelig betyr noe.

2. verdenskrig var en tid med stor åndelig forvirring for meg. Jeg hadde forlatt mitt hjem i Brigham City i Utah med bare glør av et vitnesbyrd, og følte behov for noe mer. I løpet av noen uker var nesten hele avgangsklassen vår på vei til krigsområdet. Mens jeg var stasjonert på øya Ie Shima like nord for Okinawa i Japan, strevde jeg med tvil og usikkerhet. Jeg ønsket et personlig vitnesbyrd om evangeliet. Jeg ville vite!

I løpet av en søvnløs natt forlot jeg teltet og gikk inn i en bunker som hadde blitt laget ved å stille opp 200-liters drivstoff-fat fylt med sand, og sette dem oppå hverandre for å danne en avsperring. Det var ikke noe tak, så jeg krabbet inn, så opp på den stjerneklare himmelen og knelte ned for å be.

Nesten midt i setningen hendte det. Jeg kunne ikke beskrive for dere hva som skjedde om jeg ville. Det er mer enn jeg evner å uttrykke, men det er like tydelig i dag som det var den natten for mer enn 65 år siden. Jeg visste at det var en svært privat, svært personlig tilkjenneivelse. Endelig

visste jeg selv. Jeg visste med sikkerhet fordi det hadde blitt gitt meg. Etter en tid krabbet jeg ut av denne bunkeren og gikk, eller svedde, tilbake til sengen. Resten av natten følte jeg glede og ærefrykt.

Jeg tenkte på ingen måte at jeg var spesiell, snarere at hvis dette kom til meg, kunne det komme til hvem som helst. Det tror jeg fortsatt. I årene siden har jeg lært å forstå at en slik opplevelse både er et lys å følge og en byrde å bære.

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne, det som jeg har lært og erfart gjennom nesten 90 år av livet og over 50 år som generalautoritet. Mye av det jeg har lært, faller inn i kategorien ting som ikke kan undervises, men som kan læres.

I likhet med de fleste ting av stor verdi, kommer kunnskap av evig verdi bare gjennom personlig bønn og overveielse. Dette, sammen med faste og skriftstudium, vil innby Den hellige ånds tilskyndelser, åpenbaringer og hvisken. Dette gir oss instruksjoner fra det høye mens vi lærer bud på bud.

Åpenbaringene lover at "hvilket som helst intelligent prinsipp vi